

Futis vai lätkä?

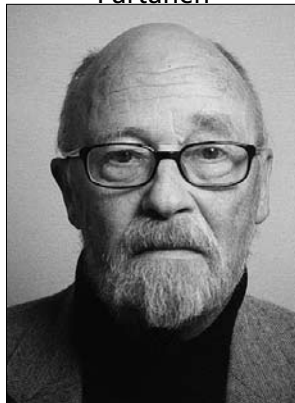
Meni pieneksi kinasteluksi tyttären kanssa, telkkarin ääressä. Kummasta saa katsoja enemmän iloa, jalkapallosta vai jääkiekosta?

Lätkä näyttää vetoavan nuoreen polveen, ja antavathan ne muutamat menestykset, kruununa vuoden 1995 maailmanmestaruus, katetta isänmaallisille tuntemuksille. Jalkapallossa kansainvälinen menestys on jäänyt niukaksi, maailman ranking-listalla olemme neljäkymmenen huonommalla puolella. Kateeksi käyvät sellaiset pienet maat kuten Tanska ja Hollanti, joiden pelaamista on monesti ollut ilo seurata. Lieneekö perustana tiiviin asutuksen tuottama arjen sosiaalisuus ja moninaisuuden hyväksyminen, jonkinlainen elämisen yleinen rentous, joka näkyy myös kilpакentillä?

Luistelu on ihmisen nopein tapa liikkua ilman mekaanisia apuvälineitä, vauhtia ei lätkästä puutu. On tilanteita, joissa hyökkääjä saa nopean syötön, murtautuu yksin puolustuksen läpi, iskee kiekon kohti maalia. Joskus läpimeno onnistuu nopean syöttöpelin, kahden tai kolmen hyökkääjän keskinäisten kiekonsiirtojen avulla. Mutta masentavan tavallista on, että kiekko lyödään kulmaukseen, mies perään, sitten rymistetään laitaa vasten ja tapellaan. Uroot näyttävät huvittavilta pönäköissä haarniskoissaan, mutta niitä tarvitaan, sillä kaukalossa mailat ja nyrkit heiluvat. Mätkitään turpaan, koska se kuuluu asiaan, vakaviltakaan loukkaantumisilta ei välttyä, pahoinpitelysyytteitä nostetaan. Ottelu pelataan loppuun veren tahraamassa kaukalossa. Muutamat valmentajat ovat julkisesti esittäneet, että neitikiekko on hullutusta ja tappelut pitää hyväksyä. Junioritkin pitää opettaa tappelamaan. Toisten mielestä jääkiekkoa vaivaa asennevamma, joka vaatii jo tehohoitoa. Mutta nykyinen järjestelmä näyttää myyvän hyvin.

Minulle jalkapallo tarjoaa enemmän iloa, kuten myös suurelle osalla maailman ihmisistä. Kansainvälisessä jalkapalloliitossa on enemmän jäseniä kuin YK:ssa. Lätkä vertautuu futikseen kuin torvisoittokunta sinfoniaorkesteriin. Pallon käsit-

Partanen

telyn tekniikka on monipuolisempaa kuin kiekon siirtely, parhaimmillaan pallon haltuunotto ja suojaaminen on huikean taiturimaista. Pelaajat näyttävät enemmän oikeilta miehiltä, mukkeine reisilihaksineen, kuin lätkäzombiet. Toki pallon käsittely jaloin on jotenkin luonnotonta, paremminhan se kädessä pysyisi, mutta ehkä juuri tämä on särmä, joka tekee pelistä pelin, leikkaa sen irti elämästä. Pääpeli tuo mukaan ulottuvuuden, joka puuttuu kokonaan lätkästä ja tuottaa maukkaita tilanteita varsinkin maalin edustalla. Iso kenttä tarjoaa tilaa rakentaa taktisia kuviota ja sommitella hyökkäyksiä, kunhan vain laitapuolustajat jaksavat raataa, juosta jatkuvasti alhaalta ylös ja ylhäältä alas. Taklaukset, kontaktit ja kaksinkamppailut kuuluvat olennaisena osana jalkapalloon, sääret siinä joutuvat koville, ja toki sitä toisinaan pelataan rumasti ja teatteria harrastetaan. Taustalla kuuluu olevan dopingia, sopupelejä ja muuta konnuutta, mutta sehän ei näy telkkarissa.

Joitakin vuosia sitten televisiossa haastateltiin naiskatselijaa, joka kertoi, että häntä miellyttää futiksessa se, miten se muistuttaa elämää. Siinä onnistumiset ovat harvassa, useimmiten epäonnistutaan – laukaus menee maalin yli tai ohi, pallo karkaa yli rajan, syöttö ei tavoita vastaanottajaa, pallo on hukassa. Näinhän se on elämässäkin. Ja toisinaan parempi porukka häviää huonommalleen. Epäoikeudenmukaista, mutta niin on elämäkin, vielä useammin.